

доведѣтъ, и зачтото го позналъ, че е чловѣкъ уменъ и честенъ, возлюбилъ го и направилъ го пръвъ министръ съ независимѣ власть въ царството си.

Слѣдъ не много години ся случило гладъ голѣмъ въ онѣжъ странѣ. Иосифъ, който бѣше предвидѣлъ това, бѣ събралъ толкова много жито, чтото можѣ да прехрани всичко-то онова мѣсто въ то время, когато во всичкы-ты другы страны никакъ не ся находило храна, даже и тамо, гдѣ живѣлъ Яковъ съ сынове-ты си. Това принудило стареца да испрати сынове-ты си въ онова мѣсто, гдѣ Иосифъ, когото тѣи мысляхъ умрѣлъ, ималъ още жито за проданъ. Чтомъ стигнѣли сынове-ти Яковови въ онова мѣсто, и Иосифъ гы позналъ, но они никакъ не могли да го познажѣтъ, зачтото ся былъ много промѣнилъ.

Ако бѣ Иосифъ памятозлюбивъ и мѣстителенъ, какъ не можяше тогава да си отвърне на братьето! Само жито ако имъ не дадеше, щяхъ да умрѣтъ отгладъ. Ако поискаше, имаше пълнѣ власть да гы накаже, да гы върли въ темницѣ, да гы осѣди на смрътъ. Или му бѣхъ малко зло створили, или нѣмаше право да гы накаже? Но той что створи? Като гы поуплаши нарочно, приказаймся, и безъ да проговори нѣкое горчиво слово, рече имъ само това: «поискахте да мя озлобите, но Богъ ми помогнѣ. Слѣдъ това гы пригърнѣ братскы, повыка